

Ύσμα Ασμάτων 7.7-8.7

Η ολοκλήρωση της αγάπης

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Τι όμορφη που είσαι και τι θελκτική
μέσα στα χάρδια, αγάπη μου!

Μοιάζει η κορμωστασιά σου με το
φοίνικα,

τα στήθη σου τσαμπιά χουρμάδες.

Είπα: Θ' ανέβω απά' στο φοίνικα

τα βάρια του θα πιάσω,

θα γίνουνε τα στήθη σου

σαν τα σταφύλια του αμπελιού,

και της ανάσας σου η οσμή

μοσκοβολιά από μήλα.

Το στόμα σου θα γίνει

σαν το εξαίσιο το κρασί...

ΕΚΕΙΝΗ:

...Κρασί οπού κυλάει γλυκά
μόνο για τον αγαπημένο μου,
και βρέχει του τα χείλη και τα δόντια».

«Σ' εκείνον μόνο ανήκω»

ΕΚΕΙΝΗ:

Δική του είμ' εγώ του αγαπημένου μου
κι εκείνου η λαχτάρα είναι για μένα!
Έλα κι ας βγούμε στα χωράφια,
αγαπημένε μου,
ας την περάσουμε τη νύχτα στα χωριά,
κι ας πάμε ξημερώματα στ' αμπέλια
να δούμε αν βλάστησαν τα κλήματα,
του σταφυλιού ο ανθός αν άνοιξε,
αν λουλουδίσαν οι ροδιές.

Εκεί τον έρωτά μου θα σου δώσω.

Πρόσκληση

ΕΚΕΙΝΗ:

Οι μανδραγόρες χύνουν το άρωμά τους,
καρποί εξαίσιοι, νέοι και παλιοί,
μπροστά στη θύρα μας,
που τους έχω για σένα, αγαπημένε μου,
φυλάξει.

Ανεκπλήρωτη επιθυμία

Γιατί να μην είσ' αδερφός μου,
να 'χεις της μάνας μου θηλάσει
τους μαστούς!

Τότε θα σ' έβρισκα έξω και θα σε φιλούσα
και κανενός δε θα 'χα
την καταφρόνηση.

Θα σε οδηγούσα και θα σ' έφερα
στης μάνας μου το σπίτι,

κι εκεί θα με δασκάλευες.

Κρασί μοσχάτο θα σε πότιζα
κι απ' των ροδιών μου το χυμό
να πιεις.

Το αριστερό του χέρι κάτω
απ' το κεφάλι μου
και το δεξί του με κρατάει
στην αγκαλιά του.

Σας εξορκίζω, κόρες της Ιερουσαλήμ,
σ' όσα ζαρκάδια κι ελαφίνες έχει
ο κάμπος,
μην την ταράξετε μην αναστατώστε
την αγάπη μας
ώσπου μονάχη της να το θελήσει.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ:

Ποια είν' ετούτη που ανεβαίνει
από την έρημο
στού αγαπημένου της το μπράτσο
ακουμπισμένη;

Η φλόγα της αγάπης

ΕΚΕΙΝΗ:

Κάτω από τη μηλιά σε ξύπνησα,
εκεί που κοιλοπόνεσε για σένα η μάνα
σου,
εκεί που σ' έφερε στο φως
εκείνη που σ' εγέννα.

Βάλε με σαν σφραγίδα στην
καρδιά σου,
βούλα πάνω στο μπράτσο σου.

Γιατ' είναι δυνατή
σαν θάνατος η αγάπη,
σκληρό καθώς ο άδης
το πάθος το αγαπητικό.
Οι φλόγες της φλόγες φωτιάς,
άγριο αστροπελέκι.

Πλήθος νερά να σβήσουν την αγάπη
δεν μπορούν
κι ούτε μπορούν ποτάμια
να την πνίξουν.

Αν κάποιος του σπιτιού του
όλα τα πλούτη έδινε
για ν' αγοράσει αγάπη,
άλλο από καταφρόνια
δε θα κέρδιζε.

Άσμα Ασμάτων, Ξυλογραφία σε όρθιο ξύλο του Γιάννη Κυριακίδη για την έκδοση του 2000 (εκδ. Καστανιώτη και Διάπτων).